

Az ítéltábla a dr. Rákosfalvy Zoltán ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Udvarhelyi Miklós ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **közgyűlési határozat felülvizsgálata** iránt indított perében, a Veszprémi Törvényszék 2014. január 17. napján kelt 7.P.20.494/2013/11/I. számú ítéletével szemben, a felperes által 13. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 70.000.-(Hetvenezer) forint másodfokú per költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 127.000.-Ft per költséget.

A bíróság ítélete indokolásában megállapította, hogy a felperes a per tárgyát képező időszakban az alperesi egyesület tagja, korábban vezetőségi tagja is volt. Az alperes felügyelő bizottsága 2011. június 26-án kelt határozatával a felperest az egyesület tagjai közül kizárta, a Veszprémi Törvényszék 7.P.21.682/2011/11/I. számú jogerős ítéletével a határozatot megsemmisítette. A megismételt fegyelmi eljárásban az alperes felügyelő bizottsága 2012. október 27-én hozott határozatával az egyesület tagjai közül a felperest ismét kizárta. A határozat a kizárás alapjaként öt fegyelmi vétséget határozott meg:

1. Az egyesülettel szembeni 305.735.-Ft fizetési kötelezettség nem teljesítése (egyebek mellett 2008. szeptember 1-től 2009. szeptember 30-ig felmerült összesen 65.000.-Ft második hajótárolási díj, 2009. január 31. napján esedékessé vált 20.000.-Ft lakókocsi áramátalány, 2009. július 21-én az alperes által megfizetett 75.000.-Ft daruköltség, 2009. január 31-től 2011. június 30-ig felszámított havi 10.000.-Ft, összesen 280.000.-Ft késedelmi díj).

2. Az alperes ellenében történő fellépés a kikötő bérletének ügyében.

3. Rendezetlen tulajdoni viszonyú hajó tárolása.

4. Feljelentések.

5. Az egyesülettől kapott levelek negligálása, parlagi hangnemű levelek küldése.

A felügyelő bizottság határozatával szemben a felperes fellebbezése folytán eljáró közgyűlés a 2013/1/4. számú határozatával a fellebbezést elutasította.

Az elsőfokú bíróság az ítélete jogi indokolásában kiemelte, hogy a Ptk.62. § (2) bekezdése szerint az egyesület alapszabálya az abban meghatározott célkitűzéseknek megfelelően biztosítja a szervezet működését, elősegíti a tagok jogainak és kötelességeinek érvényesülését. A (6) bekezdés szerint az egyesület szervei által hozott jog- vagy alapszabálysértő határozat megsemmisítése iránt bármely tag a határozat tudomására jutásától számított 30 napos jogvesztő határidőben pert indíthat.

A felperes keresetét elsődlegesen az alperesi határozat megalapozatlanságára alapította, így a bíróság vizsgálta, hogy a felperes a fegyelmi határozatban terhére rótt fegyelmi vétségeket elkövette-e, és amennyiben igen, úgy az alperes alapszabálya vagy az azon alapuló egyéb szabályzata szerint ez megalapozza-e a kizárását. A kizáró fegyelmi határozatban megállapított tényállás megalapozatlanságának bizonyítása a felperest terhelte (BH.2010.160.). A negatív tények bizonyításának nehézségeire tekintettel a tényállást megalapozó egyes tények tekintetében a bíróság az alperest kötelezte bizonyításra.

Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a fegyelmi eljárás szabályszerűsége az eljárás lefolytatásának idején irányadó szabályzatok alapján ítélt meg, ugyanakkor a fegyelmi vétségként értékelt magatartás minősítésére a magatartás tanúsítása idején hatályos szabályzatok alapján kerülhet sor.

A kizáró határozatban 1. számmal jelölt fegyelmi vétség körében a 305.735.-Ft összegű tartozásból 65.000.-Ft a második hajó tárolási díjaként került felszámításra. E körben a bíróság nem annak tulajdonított jelentőséget, hogy a „G” nevű vitorlášhajó mikor került a felperes tulajdonába, illetve az írásbeli adásvételi szerződés mikor került megkötésre, hanem annak, hogy a felperes a hajó tárolási díjának megfizetésére irányuló kötelezettségét „A” tanúvallomása által bizonyítottan 2009 tavaszán magáénak ismerte el, tehát a hajót sajátjának ismerte el és a tárolási díj 2008. szeptember 1-jétől kezdődő megfizetésére kötelezettséget vállalt. Ezt közvetetten alátámasztotta a felperes személyes nyilatkozata is, miszerint azért nyilatkozott úgy, hogy majd ezt rendezzi, mert nem volt az érdekei ellen való, hogy mindenki más azt higgye, hogy a hajó a tulajdonát képezi.

„A” tanúvallomása alapján ítélte bizonyítottnak a bíróság, hogy a 75.000.-Ft-os összegű daruzási költség megelőlegezését az alperes vállalta, a viselését azonban nem. A felperes alaptalanul hivatkozott a működési szabályzat daruhasználatra vonatkozó rendelkezésének autokratikus jellegére. A törvény kizáró rendelkezésének hiányában az egyesület az alapszabályban szabadon rendelkezhet a tagok jogairól és kötelességeiről (BH.2001.346.). A szóban forgó rendelkezés nem törvénysértő, jelen perben a felülvizsgálatára nincs lehetőség. A 2008. május 1-jétől hatályos Működési, kikötőhasználati és környezetvédelmi szabályzat IV.2. pontja szerint a tagokat minden évben díjmentesen illeti meg egy ízben a daru használata a hajó vízre tételekor minden év április 20. és május 20. között, valamint

kivételek, minden év október 20. és november 20. között. Aki nem ezen időszakokban teszi vízre vagy veszi ki a hajóját, köteles a daruhasználatot kifizetni.

A szabályzat 1.1.4. pontja szerint a tagok tagdíjukat és tagi hozzájárulásukat a tárgyév január 31-ig egyösszegben kötelesek befizetni. Amennyiben fizetési kötelezettségét írásbeli felszólítás ellenére sem teljesíti a tag, úgy a késedelem idejére köteles havi 10.000.-Ft kötbért fizetni. Az utóbbival kapcsolatosan a bíróság rámutatott, hogy a működési szabályzatban alapuló kötbér, illetve késedelmi díj fizetési kötelezettség jogalapját nem vizsgálhatta. Az a körülmény, hogy a felperes a második hajó tárolási díját és a daruzási költséget az alperesnek nem fizette meg, a késedelmi díj felszámítását megalapozta. Erre figyelemmel a fegyelmi határozat meghozatalakor a felperesnek 210.000.-Ft-ot elérő, illetve meghaladó tartozása állt fenn, amely önmagában megalapozta a kizárását.

A kizáró határozatban 2. számmal jelölt fegyelmi vétség körében az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy az alperes által bérelt kikötő másik egyesület céljára történő bérbevételére irányuló felperesi törekvést bizonyítja a 2009. április 9-i feljegyzés és a Vízig igazgatójának abban foglalt nyilatkozata, továbbá az alperes bérleti szerződése is. Utóbbi melléklete alapján egyértelmű, hogy a kikötő mindkét mólója és a hozzájuk tartozó összes hajóhely az alperes bérleménye. A bérleti szerződésnek a felperes fegyelmi vétsége körében egyetlen releváns tartalmi eleme van, mégpedig az alperes által bérelt terület. Mivel a felperes saját állítása szerint a Vízig igazgatójával a kikötő bérletéről 2009-ben tárgyalásokat folytatott, nyilvánvaló, hogy a szerződésnek erre vonatkozó részét megismerte. Helytállóan minősíti tehát a határozat a felperes magatartását az egyesület érdekeivel ellentétesnek, azokat súlyosan veszélyeztetőnek. A felperes 2009-ben személyesen és levélben is megkereste az **OVF** jogi főosztályvezetőjét aziránt, hogy az általa alapított **"B"** nevű sportkör részére bérbe kívánja venni az alsóörsi kikötő középső mólójának külső 12 hajóhelyét, tájékoztatva őt az alperes alkalmatlan vezetéséről, célszerűtlen működéséről és vagyonkezeléséről. Ez a magatartása az alapszabály 9. § (3) bekezdése szerint alkalmas a kizárás megalapozására.

A kizáró határozatban 3. számmal jelölt, a rendezetlen tulajdonviszonyú hajó tárolására alapított fegyelmi vétség körében a bíróság kiemelte, hogy az alperes alapszabálya 2010. november 7-től kezdődően tartalmaz arra nézve rendelkezést, hogy a kikötő vízterületén csak érvényes hajóokmánnyal rendelkező úszólétesítmény vesztegelhet. Az egyesület által használt területen csak megfelelő, a jogosultságot egyértelműen igazoló okmánnyal rendelkező vízijármű tartható. Ez a rendelkezés a felperes korábbi magatartására nem alkalmazható. Ugyanakkor az egyesület célját és a kikötő bérbeadójával való együttműködési kötelezettséget figyelembe véve, erre vonatkozó alapszabályi rendelkezés hiányában is felróható a felperesnek és az alperes fegyelmi szabályzatába ütköző és fegyelmi vétségként értelmezhető magatartásnak minősül, hogy sem az alperes, sem a Vízig felhívására a felperes nem igazolta, hogy a „**F**” nevű hajó a tulajdonát képezi, vagy annak használatára, birtoklására bármilyen jogcímen jogosult lenne. A **"C"** Rt. és az **"D"** Kft. közötti adásvételi szerződés a tulajdonviszonyok igazolására alkalmatlan, a szerződés keltének időpontjában **"D"** Kft. nevű gazdasági társaság nem létezett. Az a felperesi nyilatkozat, hogy valójában az **"D"** Bt kötötte a szerződést, de a cég 1999-ben felszámolás útján megszűnt, szintén nem megfelelő védekezés, hiszen egy nem létezett, illetve megszűnt

cég által kötött adásvételi szerződés a felperes tulajdonszerzésének, a hajó tulajdoni viszonyainak igazolására nem alkalmas.

Az elsőfokú bíróság tehát a keresettel támadott határozat 1., 2. és 3. pontjában foglalt tényállást megalapozottnak és kizárással sújtható fegyelmi vétségnek minősítette, így a keresetet elutasította, ugyanakkor a 4. és 5. pontban foglalt tényállást részben megalapozatlannak ítélte, tekintettel arra, hogy a magatartás tanúsításakor irányadó alapszabály és egyéb szabályzatok szerinti minősítésük a határozatban tévesen történt.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelemnek való helyt adást, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az ítélet és annak indokolása ellentmondásos, a jogszabályok és a bizonyítékok téves értelmezésén alapszik. Kifogásolta, hogy a bíróság nagyrészt olyan tanú vallomására alapította az ítéletét, aki egyrészt az alperes képviselőjére jogosult személy, másrészt emiatt nyilvánvalóan érdekelt, tehát elfogulatlanak nem tekinthető.

A fegyelmi szabályzat elsőfokú ítéletben is ismertetett rendelkezése a fokozatosság elvét mondja ki, a felperes esetében azonban ezzel szemben rögtön a legsúlyosabb büntetés került alkalmazásra. Hangsúlyozta, hogy a határozatban kifogásolt magatartások 2008-2009. és 2010-es évekre tehetőek, a kizárásig évek teltek el, ami önmagában is bizonyítja a kifogásolt magatartások súlytalanságát.

A határozat által 2. számú fegyelmi vétségnek meghatározott magatartás körében a felperes hangsúlyozta, hogy az alperes által csatolt bérleti szerződés melléklete mutatja a nem bérelt területrészeket 1. számmal jelölve, a bérelt területet pedig 2. számmal jelölve. A szóban forgó hajóhelyeket az egyesület tehát nem bérelte, azok a bérelt területen kívül esnek. Az ítéleti indokolás ezirányú megállapításai tévesek, másrészt feltételezésen alapszik az a megállapítás, hogy az alperes területén lehet csak megközelíteni a bérelni tervezett hajóhelyeket. Az egyesület alapítása törvényes alapjog, nem tiltja a törvény, hogy egyidejűleg több egyesületi tagságot lehessen fenntartani. A másik egyesület szándéka a szabad, nem bérelt hajóhelyekre irányult, így jogszerű és egyúttal önszabályozó volt. A határozat 8. számú mellékletében az alperes igazolta a Vízig igazgatójának nyilatkozatával, hogy a szerződés pontatlan, nem szerepelnek benne a hajóhelyek tételes, egyértelmű, azonosítható megnevezései.

A fegyelmi határozat 3. pontjában foglaltakkal kapcsolatosan a fellebbezés szerint valótlan állítás, hogy a Vízig-gel kötött bérleti szerződés értelmében az egyesület csak rendezett tulajdoni viszonyú hajókat tárolhat. Ilyen kitélt a szerződés nem tartalmaz. Az érvényes szabályzatra vonatkozó hivatkozás pedig azért jogszerűtlen, mert a szabályzatot éppen a fegyelmi vétség megalapozása érdekében utólag módosították. A felperes hajója már 15 éve volt a kikötőben és ezidáig nem volt kérdéses a tulajdonlás. Mellékelten csatolta a Nemzetközi Közlekedési Hatóság határozatát, amely a felperes tulajdonaként lajstromozta az adásvételi szerződés alapján a hajót.

A fizetési kötelezettségek elmulasztásán alapuló 1. számú fegyelmi vétséggel kapcsolatosan kiemelte, hogy a tartozást részletező táblázat utólag került korrigálásra, két ízben 215.735.-Ft

tartozást, míg a kizáró határozatban azonos dátummal 305.735.-Ft-ot állapítottak meg. A 2009. október 1-jei értesítés szerint a vezetőség úgy döntött, hogy amennyiben október 31-ig a felperes nem rendezi a kötelezettségeit, november 1-jétől felszámítják a havi 10.000.-Ft kötbért. A kötbér szempontjából már az első táblázat is valótlan, mert az a 2009. január 31-i dátummal került bele, szemben a határozatban foglalt dátummal. A 10 havi összeg figyelembevételével 205.735.-Ft lenne akkor is csak a tartozás, ha az alperes valamennyi, egyébként valótlan állítását tényként lehetne elfogadni. Ezzel a tartozás nem érné el a kizáráshoz szükséges 210.000.-Ft összeget.

Hivatkozott a fellebbezés arra, hogy a minimum tartozás vonatkozásában a felperes megítélése szerint csupán a tőketartozás vehető figyelembe, annak a járulékai, tehát a kötbér vagy a kamat nem.

Mindemellett hangsúlyozta a felperes, hogy a tételek valótlan kötelezettségeket tartalmaznak. A tárolási díjjal kapcsolatosan az eladó és a vevő egybehangzó állítását és a tényleges birtokbaadás-vételt okmánnyal is bizonyító dátumot egy külső, harmadik személy szóban eredménnyel nem változtathatja meg. Az eladó, "E" 2008 júniusában leszámolt az egyesületnél és el kívánta adni a hajóját. A felperes meg kívánta vásárolni a hajót, így nem volt érdeke cáfolni azt a híresztelést, hogy már meg is vásárolta azt. Ezért mondta, hogy majd elrendezi a tárolási díjat. A fizetési kötelezettség azonban jogszerűen a mindenkori tulajdonost terhelte, az alperes ugyanakkor a tulajdonost nem kereste meg a bérleti díj ügyében. A felperes gesztusként 2.000.-Ft többlettel befizette a tárolási díjjal megegyező összeget, de a gesztust írásban visszavonta és ragaszkodott ennek jogszerű elszámolásához. A fegyelmi határozatot alátámasztani hivatott táblázatból is könnyen kontrollálható a tétel befizetése, így téves az az ítéleti következtetés, hogy a második hajó tárolási díjának meg nem fizetése megalapozta a késedelmi díj felszámítását.

A daruzással kapcsolatos költség meghatározása is a bizonyítékok téves értelmezésén alapszik. A daru használata nem díjmentes, hanem a tagdíj jelentős részével évente befizetett szolgáltatás. A daruzás az egyesület darujával nem szívesség, hanem kötelezettség, a szabályzat 8. § 2. pontja, valamint a működési szabályzat IV.2. pontja igazolja. A tag nem a saját költségén köteles idegen darut igénybe venni. A daruzás az alperes kötelezettsége, a szolgáltatást a tag a tagdíjjal többszörösen befizeti, így az alperes köteles a megfizetett szolgáltatást teljesíteni. Azzal, hogy a saját daruval megtagadta a kiemelés, az alperes kötelelessé vált a szolgáltatást saját költségére, de legfeljebb 8.000.-Ft felszámításával megoldani.

A fellebbezés szerint nyilvánvalóan törvénysértő a kötbér vagy késedelmi díj felszámítása, ezt önmagában igazolja, hogy a tartozás 305.730.-Ft összegéből a késedelmi díj összesen 280.000.-Ft-ot tesz ki.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.

Álláspontja szerint "A" tanú elfogultságának megalapozására nem alkalmas önmagában az a körülmény, hogy az alperes képviseleti joggal felruházott tagja.

A kiszabott fegyelmi büntetés a felperesi cselekmények súlyához igazodott.

Téves az a felperesi állítás, hogy az egyesület a térképen 2. számmal jelölt részét bérelte volna a kikötőnek, ugyanis a bérlet része a középső móló, ehhez külső és belső medence felől köthetők hajók, csak az helyezhet el hajót a külső medence oldalán, aki a mólót bérl.

felperes az alperes által bérelt területet akarta elfoglalni, cselekménye alapjaiban sértette az egyesület működését.

A felperes a „F” hajójával kapcsolatosan összesen hétszer kapott felszólítást a tulajdoni viszonyok igazolására, azokra azonban egyszer sem reagált. Nem mutatta be a hajólevelet, így a kizáró döntés meghozatalakor csak a rendelkezésre álló információk alapján lehetett döntést hozni. A fegyelmi határozat meghozatala során nem értékelhették a később keletkezett dokumentumokat és a bírósági felülvizsgálat során sem lehet ezeket figyelembe venni, hisz ezek a döntés törvényességét nem érintik.

A „G” hajó tárolási díjával kapcsolatosan az alperes szerint az az egyetlen releváns kérdés, hogy a felperes kötelezettséget vállalt-e a tárolási díj megfizetésére, ez pedig a felperes személyes nyilatkozata és „A” nyilatkozata alapján egyértelműen igazolást nyert.

Utalt arra, hogy az alapszabály jogellenességének vizsgálatára jelen eljárás keretei között nincs lehetőség, az egyes díjtételek, tartozások ilyen szempontból nem vizsgálhatók felül, a kötbér, illetve a késedelmi díj felszámítása is a hivatkozott szabályzatokon alapszik.

A már hivatkozott rendelkezések szerint a tagokat az év egy bizonyos időszakában illeti csak meg a díjmentes daruhasználat, a díjmentes időszakon kívül pénzért jár ez a szolgáltatás.

Utalt arra az alperes, hogy a lakókocsi áramátalánnyal kapcsolatos ítéleti megállapításokat a fellebbezés nem vitatta.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperest kizáró alperesi határozatot az 1., 2. és 3. pontban meghatározott fegyelmi vétségek tekintetében törvényesnek, jog- és alapszabályszerűnek ítélte, ezért a felperes keresetét elutasította. A felperes fellebbezése ebben a körben támadta az ítéletet, ezért azt a Pp.253. § (3) bekezdése alapján - a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira figyelemmel - e tekintetben vizsgálta felül az ítélőtábla.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatok okszerű mérlegelésével állapította meg az irányadó tényállást és annak alapján helyes döntést hozott, indokaival egyetértve az ítélőtábla a fellebbezésre figyelemmel csupán az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy a fegyelmi határozat alapjául szolgáló magatartás minősítésének a tanúsításakor hatályos szabályzatok alapján van helye, ugyanakkor a fegyelmi eljárás rendjére a lefolytatásakor hatályos előírások alkalmazandóak.

A fellebbezésre tekintettel hangsúlyozza az ítélőtábla azt is, hogy a jelen per nem szolgáltatott jogi kereteket az alperesi szabályzatok felülvizsgálatára. Tehát a bíróság csak azt vizsgálhatta, hogy a felperes a terhére rótt magatartást megvalósította-e, s ha igen, úgy ezen magatartásra az alperesi szabályzatok lehetővé teszik-e a kizárás alkalmazását. Amennyiben igen, úgy - az irányadó szabályzatok fokozatosságot előíró rendelkezéseinek hiányában - a bíróság nem vizsgálhatta, hogy helyes volt-e az adott büntetési nem megválasztása, arányosnak ítéltető-e az a magatartás súlyával.

A fegyelmi határozatban 1. szám alatt megjelölt fegyelmi vétségként az alperessel szemben fennálló fizetési kötelezettség nem teljesítése került megjelölésre. Az alperesnek mind a 2010. november 7-től, mind pedig a 2011. november 6-tól hatályos alapszabálya a 8. § (3)

bekezdés 2. pontjában akként rendelkezik, hogy a tag kizárásának alapjául szolgál, ha a tárgyévben a tartozása meghaladja a nagyhajós tagi hozzájárulás mértékét (tehát a 210.000.-Ft-ot - lásd az 5/F/9. számú díjjegyzék).

A 2008. május 1-jétől hatályos alapszabály 8. § (3) bekezdése értelmében a tagsági díj és tagi hozzájárulás évente január hó 31-ig fizetendő a taggyűlés határozata szerint. Erre tekintettel a felperesnek 2009. január 31-ig a második hajó tárolási díjának, illetőleg a daruzás költségének figyelmen kívül hagyása mellett is, minden kétséget kizáróan be kellett volna fizetnie 282.000.-Ft-ot (200.000.-Ft tagi díj a „F” nevű hajó után, 50.000.-Ft tagi díj a lakókocsi után, 20.000.-Ft tagi díj a lakókocsi áramátalányaként és 12.000.-Ft a hűtő átalányaként). A felperes fizetési kötelezettségének azonban csak 262.000.-Ft erejéig tett eleget. 2009. február 1-jétől tehát tartozása állt fenn. A Működési, Kikötőhasználati és Környezetvédelmi Szabályzat 2008. május 1-jétől hatályos 1.1.4. pontja szerint a tag amennyiben fizetési kötelezettségét írásbeli felszólítás ellenére sem teljesíti, a késedelem idejére köteles havi 10.000.-Ft kötbért is megfizetni. A mulasztó felperes a fennálló tartozására figyelemmel tehát ekkortól havi 10.000.-Ft kötbér megfizetésére volt köteles.

A felperes következő, 2009. július 20-án teljesített 45.000.-Ft-os befizetéséig az áram átalány 20.000.-Ft-os összegén felül további 5 havi kötbér, tehát mindösszesen 70.000.-Ft-os tartozása keletkezett, melyet a hűtővel kapcsolatosan alkalmazott 12.000.-Ft-os beszámítás 58.000.-Ft-ra mérsékelte. A július 20-i 45.000.-Ft befizetése után is fennmaradt tehát a felperesnek 13.000.-Ft-os tartozása, amely továbbra is megteremtette a jogalapját a havi 10.000.-Ft-os kötbér felszámításának. Megállapítható, hogy a felperes később eszközölt különböző összegű befizetései nem érték el az addigra már részben a kötbér folytán egyre halmozódó tartozásának összegét, azaz nincs olyan időpont (még a második hajó tárolási díjának és a daruzási költségnek a figyelmen kívül hagyása mellett sem) a fegyelmi határozat alapjául szolgáló időszak során, amikor a kötelezettségek maradéktalanul teljesítésre kerültek volna. Erre tekintettel a teljes irányadó időszakra alappal számított fel az alperes havi 10.000.-Ft kötbért, mely tétel önmagában meghaladja a 210.000.-Ft-ot, az ún. nagyhajós tagi hozzájárulás mértékét. Ez a körülmény az alapszabály 2010. november 7-től hatályos 8. § (3) bekezdés 2.) pontja szerint - az ellenőrzési és fegyelmi szabályzat 4.1.2. pontjára is figyelemmel - megalapozza a felperes kizárását.

A kötbér felszámításával kapcsolatos felperesi érvelés tekintetében az ítéletábra egyrészt utal arra, hogy nincs olyan rendelkezés az alperes irányadó szabályozási rendszerében (szabályzataiban), mely szerint e körben kizárólag a tőketartozás értékelhető, annak járuléka, így a kötbér, illetőleg a kamat vagy késedelmi díj nem. Ilyen jogértelmezésre a megfelelő alapszabályi, illetőleg egyéb szabályzati rendelkezések nem adnak lehetőséget.

Az alperesnek a felpereshez intézett 2009. október 1-jei felszólító levele sem alapozza meg azt a felperesi védekezést, hogy az esetleges fizetési kötelezettség fennállta mellett is csupán 2009. november 1-jétől lenne felszámítható a havi 10.000.-Ft-os kötbér. A felszólító levél ugyanis lényegében a kötelezettségeit részben elmulasztó felperes felé tett alperesi ajánlatnak minősül arra az esetre, ha a felperes a felszólításra eleget tesz fizetési kötelezettségének. Arra tekintettel, hogy a felperes ezen kötelezettségeket elmulasztotta és a felhívásnak sem tett eleget, a fegyelmi határozat meghozatala során az alapszabály 8. § (3) bekezdés 2. pontjának megfelelő alkalmazásával foglalt állást akként az alperes fegyelmi testülete, hogy 2009. február 1-jétől számítandó fel a felperessel szemben a kötbér.

Az ítélet tábla a fentiekén túl egyetértett az elsőfokú bíróságnak a második hajó tárolási díjával kapcsolatos fizetési kötelezettség körében elfoglalt álláspontjával is. Alapítván a kifogásolóját a felperes, hogy az elsőfokú bíróság pusztán "A"-nak, az alperes tisztségviselőjének vallomása alapján alapította azon ténymegállapítását, hogy a felperes a tárolási díj megfizetését 2008. szeptember 1. napjától kezdődő időszakokra vállalta. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolása szerint ezt a megállapítást egyrészt a tanú nyilatkozatára, másrészt a vallomást teljes mértékben alátámasztó - az elsőfokú bíróság által részletesen elemzett - felperesi nyilatkozatra alapította, hisz a felperes maga adta elő, hogy a „G” nevű hajó tulajdonjogának megszerzése érdekében taktikai célból tett olyan kijelentést "A" felé, hogy rendezni fogja a tárolási díjat. Ezen körülmények mellett nem foghat helyt a felperes abbéli védekezése, hogy az általa a fenti körülmények szerint megfizetni vállalt tárolási díjat valójában az alperes a hajó előző tulajdonosától, a tagsági jogviszonyával összefüggésben felmerülő kötelezettségeivel egyébként az alperes felé már 2008. július 14. napjával bezárólag elszámoló "E"- től követelhetette volna.

A daruzási költséggel kapcsolatosan tévesen hivatkozik a felperes arra, hogy a hajó évi egyszeri vízre tétele és évi egyszeri vízből való kivétele minden körülmények között ingyenesen illeti meg a tagokat. A Működési, Kikötőhasználati és Környezetvédelmi szabályzat 2008-tól hatályos IV.2. pontja az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint időbeli kereteket szab ezen szolgáltatás ingyenes igénybevételéhez. A felperes a szolgáltatást nem a szabályzatban meghatározott időszakban vette igénybe, így az ingyenes daruhasználat lehetőségével nem élhetett. A felperes által igénybe vett daruzási költség átvállalásától az alperes bizonyíthatóan elzárkózott, ezt a felperes 2009. július 17-én "A"-nak küldött e-mailje is igazolja (5/F/1/7. számú melléklet).

Helyesen utalt az elsőfokú bíróság ehelyütt is arra, hogy a szabályzat irányadó rendelkezésének felülvizsgálatára a jelen perben nem volt lehetőség.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a fegyelmi határozat az 1. pontban foglalt fegyelmi vétség tekintetében mind ténybelileg, mind jogilag megalapozott, a felperes tartozása elérte az adott időpontban a nagy hajós tagi hozzájárulás összegét, mely körülmény önmagában megalapozta a kizárását.

A keresettel támadott határozatban 2. számmal jelölt fegyelmi vétség körében is helyes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és az arra alapított döntés. Az alperes és a ... Vízügyi Igazgatóság által 2002. február 13-án kötött bérleti szerződés 1. pontjának második bekezdése értelmében a szerződés vázrajz-melléklete nem az alperes által bérelt kikötőrészek megjelölését hivatott szolgálni, hanem azt, hogy a létesítmények és felépítmények közül melyek kerültek a bérbeadó és melyek a bérlő kizárólagos tulajdonába. A bérleti szerződés területi hatályát a szerződés 1. pontjának utolsó bekezdése határozza meg pontosan, melyből megállapítható, hogy a bérbeadó a vázrajzon feltüntetett kezelésében álló teljes területet, a tulajdonát képező alépítményeket, berendezéseket és felszereléseket is (tehát a teljes kikötő létesítményt) az alperesnek adja tartós bérleti jogviszonyba. Kétséget kizáróan megállapítható tehát, hogy a perben hivatkozott ún. külső hajóhelyek, azaz a középső móló külső 12 hajóhelye is az alperes által béreltek közé tartozott az irányadó időszakban. Azt a felperesi törekvést, hogy az általa létrehozott új egyesület számára ezeket a hajóhelyeket akarta volna a Vízig-től bérelni, kétséget kizáróan alátámasztja a 2009. április 9-én kelt feljegyzés, mely "H"-nak, a ... Vízügyi Igazgatóság igazgatójának ezirányú

nyilatkozatát tartalmazza (5/F/1/8. melléklet). Ez a felperesi magatartás nyilvánvalóan az alperes érdekeivel ellentétes, a magatartás nem egyeztethető össze az egyesület működésével és az egyesület céljának elérését akadályozni, illetőleg veszélyeztetni képes. Ezen magatartást az egyesület 2008. május 1-jétől hatályos alapszabályának 9. § (3) bekezdése, míg a 2010. november 7-től hatályos alapszabály 8. § (3) bekezdése engedi kizárással sújtani.

A fegyelmi határozatban 3. számmal jelölt magatartással kapcsolatosan az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy ilyen jellegű vétséget kifejezetten csak a 2010. november 7-től hatályos alapszabály nevesít, így ezen rendelkezés a felperes korábbi magatartására nem alkalmazható. Helyesen foglalt állást ugyanakkor a tekintetben, hogy a „F” nevű hajó tulajdonviszonyainak igazolását többszöri felhívás ellenére elmulasztó felperes a kizárása megalapozására alkalmas magatartást követett el. Az alperes szerződéses partnere, a kikötőt bérbeadó vízügyi igazgatóság 2009. február 9. napján már felszólította az alperest a hajó tulajdoni viszonyainak megfelelő tisztázására, illetve ennek elmulasztása esetén a hajó kikötőből való eltávolítására (1/F/1 5. számú melléklet). A bérbeadó ezen elvárásával a felperes tisztában volt, hiszen a 2009. június 16-i Vízig-levél (1/F/1. 6. számú melléklet) tanúsága szerint maga kérte a vízügyi igazgatóság hozzájárulását a hajó külső medencében való tárolásához. Az alperes felszólításainak elmulasztása, a kikötőt bérbeadó vízügyi igazgatóság jogos elvárásainak a nem teljesítése - miként arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott - az egyesület céljait a kikötő bérbeadójával való együttműködési kötelezettség keretei közt veszélyeztetni volt képes, nem egyeztethető össze az egyesület működésével, az egyesület céljának elérését veszélyeztetni, így azt az irányadó időszakban hatályos alapszabály 9. § (3) bekezdésének első fordulata kizárással engedi sújtani.

Alapítványul hivatkozik a felperes arra, hogy a tulajdonviszonyok megfelelő igazolására alkalmas volt az általa bemutatott adásvételi szerződés. A szerződés ugyanis "I" Kft-ként egy soha nem létezett céget, míg "I" Bt-ként egy olyan céget tüntet fel, melynek a nyilvános cégnyilvántartási adatok szerint a felperes soha nem volt tagja és soha nem volt ügyvezetője sem. A felperes a fellebbezési eljárásban csatolta az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőzően kelt határozatot, miszerint a Nemzeti Közlekedési Hatóság a „F” nevű vitorlás kishajót lajstromozta és arra a felperes tulajdonjogát bejegyezte. Ezen 2013. június 20-án kelt határozattal nyilvánvalóan nem tudott eleget tenni a felperes a tulajdonjogi viszonyok igazolására 2009-ben öt felszólító alperesi határozatoknak, mindemellett utal arra is az ítélet tábla, hogy ezen bizonyíték érdemi értékelésére a Pp.235. § (1) bekezdésében foglalt eljárásjogi korlátok miatt a másodfokú eljárásban már nem volt mód.

A kifejtettakra tekintettel egyetértett az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a fegyelmi határozat 1., 2. és 3. pontjában foglalt tényállásai megalapozottak és a felperes terhére rótt magatartás kizárással sújtható fegyelmi vétségnek minősül. Erre figyelemmel a keresetet elutasító elsőfokú ítéletet az ítélet tábla a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp.78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján megállapított - az ÁFÁ-t is magában foglaló - ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség alperesnek való megfizetésére. Az ítélet tábla a felperes vitatására és a számla

bemutatásának hiányára figyelemmel nem ítélte megalapozottnak a fentebb hivatkozott rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással előterjesztett alperesi perköltségigényt.

ör, 2014. október 1.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelélül:

Kiadó: